

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149027632/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»De vil op til Kjæmpehøiene!» sagde han.

»Der vil de nok faae en lille Skræk!» sagde *Sophie*. »Nede i Hjørnet af Marken ligger Ungqvæget. De kan let, i den Afstand de der see det, falde paa, at det er Køerne og de uvorne Tyre!»

»Skal vi ikke hellere kalde dem tilbage?» spurgte den anden Dams.

»Lidt bange maae vi dog gjøre dem,» sagde *Sophie*. »Raab til dem: der er Qvæg!»

»Ja det kan jeg raabe med en god Samvitighed!» sagde Kammerjunkereren, og nu skreg han saa høit han kunde: »der er Qvæg! vend om! vend om!»

Eva hørte det først. »O Gud!» sagde hun, »hør hvad de raabe!»

Otto saae rundt omkring, men opdagede intet Qvæg.

»Nu staae de stille!» sagde Frøken *Sophie*, »raab nok en Gang!»

Kammerjunkereren raabte som før, og *Sophie* efterlignede Køernes Brølen. Ved denne Larm reiste Ungqvæget sig.

Nu blev *Louise* det vær. »O Gud!» udbrød hun. »Ja, dernede i Hjørnet af Marken er alt Qvæget!»

»Lad os løbe!» raabte *Eva*, og tog Flugten.

»For Guds Skyld, løb ikke!» raabte *Otto*. »Gaae stille og langsomt, ellers kunne de komme!»

»Skynd Dem! skynd Dem!» lød det fra Skoven.

»O Gud!» skreeg *Eva* høit, idet hun saae Qvæget løfte Halen iveiret ved at see de Flygtende.

»Nu komme de!» raabte Damen, som var med, og udstødte et høit Skrig.

Eva flygtede foran, som baaret af Vinden, Damen fulgte hende, *Louise* løb bagefter.

Nu saae *Otto* virkelig alt Qvæget, der, ved Damernes Flugt, instinctmæssig satte efter, jage hen over Marken i samme Retning, som de.

Der var nu intet at gjøre, uden som de andre at komme hen til Ledet. Dette fik han aabnet og lukket igjen, Qvæget var tæt ved dem, men ingen havde Øie for at see, om det var stort eller smaat.

»Nu er der ingen Fare meer!» raabte *Otto*, saasnart han havde Ledet vel tillukket, men Damerne flygtede alligevel i en stor Halvkreds om Træerne, henimod det Sted, hvor Kammerjunkereren med sine to Damer stode i en livsalig Latter.

Sophie maatte, over den Morskab, støtte sig op til et Træ. Det havde